

ILMOJEN HALKI

**käy Anteron tie...
Kas näin:
neljästä tuhannesta
metristäkin tämä
kolminkertainen
laskuvarjohyppyjen
Suomen mestari
hyppää ja avaa
varjonsa vasta 600
metriä ennen maan
pintaa. Mitä siinä
välillä? Siinäpä se.**

Laskuvarjokerho on saanut
muutamia varjoja
lahjoituksina. Tässä
hyppääjä tavoittamassa
maankamaraan.

PÖLLENO 11/1963

Antero Takkala on liikkuva mies: maassa ollessaan hän ajaa autolla. Hän toimii tietokonehuoltotehtävissä Helsingissä.

Antero Takkala on 29-vuotias, kotoisin Karstulasta; 10-vuotiaana hän alkoi oppikoulun Karstulan kirkolla, kävi vain sunnuntaisin kotona. Hän on nyt sähkötekniikko ja toimii tietokonehuoltotehtävissä Helsingissä. Hän on jänteväntuntuinen, ei iso eikä pieni, silmissä määrätietoinen katse, sanonnassa rauhallista selkeyttä. Hän on yhä poikamies. "Niin kauan kuin on poikamies, voi vielä harrastaa."

Harrastaa, niin.

Hän harrastaa laskuvarjohyppyä — tämän ohella uimahyppyä, trampoliinihyppelyä ja sukeltamista. Kaikki vaativia, kuntoa kysyviä lajeja. Hän perustelee harrastuksiaan näin: — Kun pikkupoikana juostiin metsissä ja kiipeiltiin puissa, opittiin siinä elementissä liiketietoon luontevasti. Myöhemmin ajattelin: miksi ihminen ei voi hallita itseään muuallakin kuin maan kamaralla? Ovathan vesi ja ilma elementtejä jotka ovat aina lähellämme, elämme suorastaan niistä ja niissä. Näiden harrastusten kiinnostavin puoli on juuri siinä, että aina voi totuttaa itseään yhä vaativampiin suorituksiin. Saavutusten ylärajaa ei koskaan tavoita, mutta parempaan voi aina pyrkiä.

— Ilmailu on kiinnostanut aivan pikkupojasta asti, hän jatkaa. Vanhempi veli oli sodan aikana lentokonemekaanikko ja innosti osaltaan. Armeijassa sain ohjaajakoulutuksen. Kauhavan ohjaajakurssille pyrki 600 varusmiestä ja 40 otettiin.

Vaikka kurssilla liikuttiin paljon ilmailun parissa, en päässyt siellä suorittamaan yhtään laskuvarjohyppyä. Ensimmäisen hypyn tein Malmilla

-62 marraskuussa, myöhäissyksyn viileänä päivänä, jolloin —

— Olin itse pakannut laskuvarjoni ja ajattelin: sen täytyy onnistua, välineet ovat hyvät ja kunnossa. Olin suorittanut lujaa esiharjoittelua maahantuloa varten, tiesin tekniikan, ja olihan laskuvarjossa automaattilaukaisija.

Nousin koneeseen ja tunsin kieltelemättä pientä jännitystä. Tämä oli täyttymys, pitkän odotuksen päättymisen. Ja niin olimme ilmassa, kenttä näkyi pienenä harmaana läikkänä, asutusalueet ja kadut kuin hämähäkinverkko, autot kuin itikat verkossa.

Hyppäsin ja tunsin tyhjyyden. Mutta tunsin kohta kuinka varjo avautui ja alkoi kantaa. Koneen ääni vaimeni, ympärillä ei ollut ketään, vain hiljaisuus. Putoamisnopeus varjon kanssa on noin 5 metriä sekunnissa, mutta nopeutta ei juuri tajua ennen kuin alkaa olla lähellä maata, jolloin näkee ympärillään puita ja taloja.

Maahantulo onnistui mukavasti. Eihän se kumma olekaan: se vastaa 1,8 m:n korkeudelta hypäämistä, jos hypääjän paino on 75 kiloa.

Mutta ennen ensimmäistä hyppeä: Antero Takkala oli perustamassa v. 1960 Suomen laskuvarjokerhoa. Kerho toimi vilkkaasti alusta lähtien, vaikka ensimmäiset hyppyt voitiin järjestää vasta kahden vuoden kuluttua. Nyt kerhossa on 150 jäsentä, kaikki aktiivisia, hyppeäviä. Kerhon jäsenet suorittivat viime vuoden aikana yhteensä 1822 hyppeä; toiminnan vireyden perustana on oma

lentokone, *Cessna 195*. Yli 2000 m:n korkeudesta hypättiin suunnilleen puolet hyppeistä. Näiden suorittajat olivat kaikki pitkälle kehittyneitä harrastajia.

Tätä kirjoitettaessa Antero Takkalalla on 530 hypyn kokemus. Se on eniten Suomessa.

— Nyt vasta alkaa päästä asiaan sisälle, hän sanoo. — Kymmenen ensimmäistä hyppeä suoritetaan tavallisesti automaattilaukaisijan turvin. Sitteen alkaa varsinainen jännittävin opiskelu: ennen varjon avaamista tapahtuva liittäminen ja asentojen hallinta.

Jos hypätään neljästä tuhannesta metrillä ja avataan varjo vasta 600 metriä ennen maan pintaa, ehtii tuon 3400 metrin aikana tehdä aika paljon. Tosin putoaminen tapahtuu noin 180 kilometrin tuntivauhdilla, joten aikaa kuluu vain vähän yli minuutin. Heti lentokoneesta lähdön jälkeen on tärkeätä säilyttää luonteva asento. Siihen vaaditaan käsien ja jalkojen sopiva levittäminen sekä selän taivuttaminen kaarelle. Ohjaileminen tapahtuu käsien ja jalkojen avulla. Matkan aikana voi tavata hyppeäjätoverin ja ottaa kädestä kiinni, samoin voi valokuvata toisia hyppeäjiä. Tässä on koko harrastuksen suurin hienous.

Kerran eräs katselija sanoi: Ennen minä hyppeäisin Puijon suurmäestä kuin laskuvarjolla lentokoneesta. Mutta hän ei tiennyt mitä puhui. Puijon mäestä laskenut ei-mäkämies saataisiin kantaa räntinä pois. Laskuvarjohypessä ei sensijaan ole mitään vaaraa. Välineet ovat varmoja. Ennakkoluulot voivat kyllä olla vahvoja. Menivähän ihmiset oijen taakse

karkuun, kun ensimmäiset autot ajoivat kahtakymppiä maantiellä. Nyt autoihin on jo totuttu.

— Kansainvälisissä kilpailuissa emme vielä oikein hyvin menesty. Harrastus on meillä liian nuorta. Itä-Euroopassa taitohyppyyn kuuluu neljä käännöstä ja kaksi voltia ennen varjon avaamista, mahdollisimman lyhyessä ajassa. Näiden liikkeiden suunnat ovat tarkasti määrätty ja tuomarit tarkkailevat kiikarien avulla suoritusta. Länsi-Euroopassa annetaan eniten arvoa tarkkuushyppyille. Se on nimensä mukaan tarkkuutta vaativa laji: maalin keskustana on 15 sentin läpimittainen ympyrä, jota pitää koskettaa maahan pudotessaan. Jos siinä onnistuu, on hyppeä täysin onnistunut.

Antero Takkala asuu kivitalossa Helsingin keskustassa. Sitteet maaseutuun ovat silti yhä vahvat. Aina pitempien lomien ajaksi hän ajaa autolla kotiin Karstulaan. Ja äiti soittaa hänelle ainakin kerran viikossa kysellen vointia. Kerran hän meni kotiin yllättävällä tavalla: hyppeäsi kotipihaan laskuvarjon avulla. Kone meni menojaan, mutta poika oli kotona. Hän sanoo ettei hänestä tule koskaan täysoppinutta kaupunkilaista. Hetken mietittyään hän vielä lisää: — Kaupungin kivi-
pihoilla kasvavat lapset jäävät paljoa vaille. He eivät näe muurabaispesiä, linnunpoikasia eivätkä kaloja. He eivät voi juosta metsissä ja niityillä eivätkä seurata purojen juoksua.

Näin sanoo laskuvarjohyppäjien mestari, mies joka hallitsee liikkeensä maalla, vedessä ja ilmassa ja jolla on silmää seurata elämää ympärillään.

V. R.